

[Gustav Pedersen.]

for de Arbejdere eller Funktionærer, der har været ansat i den paagældende Virksomhed. Det er nok muligt, at en Del af dem under de nuværende Forhold kan finde Arbejde andetsteds, men det er ikke altid muligt, for det er nu engang ikke let at omplante Folk med en bestemt Færdighed eller en bestemt Træning til at arbejde paa helt andre Felter, hvor de ingen Øvelse har. Det behøver slet ikke at skyldes Mangel paa god Vilje til at søge Arbejde paa andre Felter, det skyldes lige saa meget, at de andre Virksomheder først og fremmest vil have de Folk, som de anser for egnet til at arbejde paa deres Omraade. For at nævne et meget grelt Eksempel: hvis en Manufakturforretning bliver nødt til at skære ned paa sin Medhjælperstab, hjælper det ikke at overflytte Manufakturmedhjælperen til Arbejde i Landbruget eller et andet fra hans almindelige Beskæftigelse lige saa fjernliggende Erhverv.

Det vil altsaa ikke i alle Tiltælde være muligt for dem, der bliver skubbet ud, at faa Arbejde andetsteds. Det er vel sandsynligt, at en Del af dem, der bliver overflødige, hvis Arbejdsfordelingen afvikles, kan faa Arbejde paa andre Felter; men i mange Tilfælde vil de dermed være slaaget ud af Rækkefølgen i den Virksomhed, hvor de nu engang har oparbejdet deres egentlige Tilværelse, vil blive sat ind paa Arbejde, som ikke kan være af blivende Karakter, og naar saa Forholdene ændres, staar de uden Mulighed for at finde en varig Beskæftigelse, fordi de i deres oprindelige Virksomhed er blevet erstattet af andre.

Det er denne stærkt voksende Risiko for, at en Del Arbejdere erhvervsmæssigt bliver rodløse, som har givet denne Lov sin Værdi ud over den økonomiske Værdi, den har, og det er derfor, vi anser det for nødvendigt at forlænge Loven, indtil nogenlunde normal Produktion og nogenlunde normale Indførselsforhold atter er til Stede. Ingen kan i Dag med Skygge af Ret paastaa, at det er muligt at faa Raastoffer frem i det Kvantum, som er nødvendigt for at klare normal Produktion. Det har vist sig med Hensyn til praktisk talt hele den øvrige Lovgivning, at man er nødt til fortsat at føre Krigslovene videre. Saa sent som i dette Møde har den højtærede Handelsminister fremsat Forslag om uændret Forlængelse af Loven om erhvervsmæssige Foranstaltninger i Forbindelse med de Vilkaar, der herskede under Krigen, og det er baade rigtigt og nødvendigt. Men naar det paa alle andre Omraader er nødvendigt at

videreføre de Love, der skulde raade Bod paa en Del af de Skavanker, som er en Følge af de unormale Tilstande, saa maa det ogsaa være naturligt at videreføre denne Lov, som paa sit Felt gør samme Nytte som de øvrige Love.

Af den Grund har vi anset det for nødvendigt at forelægge Forslag om en Forlængelse, og vi foreslaar Loven forlænget indtil 1. April 1947. Hvis det skulde ske, at der ikke er Brug for Loven længere, er der ikke gaaet noget i Stykker af den Grund. Det Nævn, som skal godkende Arbejdsfordelingsaftalerne, har det jo i sin Haand at nægte at godkende flere. Det er ikke saadan, at Loven i sig selv foranlediger Arbejdsfordelingsaftaler, den gør det kun muligt at godkende dem og støtte dem paa nødvendig Maade.

Hvad angaar selve Erstatningsbeløbene eller Godtgørelsen for tabt Arbejdsfortjeneste, er denne skaaet ned gennem de Ændringer, der blev foretaget i Arbejdsløshedsloven. I den oprindelige Lov fulgte man den Linie, at Godtgørelsen for tabt Arbejdsfortjeneste svarede til Dagpengesatserne. Ved Lovanordningen af 20. Marts 1945 blev dette Forhold ændret, idet man gik over til et fast Beløb i Arbejdsfordelingsaftalerne. Nu er Loven ført tilbage til sin oprindelige Skikkelse med Hensyn til Godtgørelse. Jeg vil gerne understrege, at mit Parti har ikke kunnet tiltræde de Satsler, der kom i den nye Lov, og altsaa heller ikke den Ordning, der kom vedrørende Godtgørelse for tabt Arbejdsfortjeneste i Henhold til Lov om Arbejdsfordeling. Men vi er fuldt klar over, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at det Flertal, der her i Tinget vedtog Ændringer i Arbejdsløshedsloven og samtidig ogsaa visse Ændringer i Godtgørelse for Arbejdsfordeling, vil ændre sin Opfattelse af disse Beløbs Størrelse.

Selv om vi altsaa ikke er enige, er vi klar over, at en Mulighed for at faa Loven ført tilbage i Nærheden af det, der blev gennemført ved Lovanordningen af 20. Marts, eksisterer ikke. For imidlertid at skabe en Mulighed for at komme igennem med denne i Virkeligheden nødvendige Lov har vi affundet os med de Kendsgerninger, der foreligger, med den Afstemning, der har fundet Sted, og som vi maa regne med vil blive staaende, og nøjes med at foreslaa, at Loven forlænges paa de Vilkaar, der i Dag er gældende, altsaa de, der træder i Kraft fra 1. Marts. Ikke fordi vi mener, at det er de rigtige, men fordi vi regner det som en politisk Nødvendighed, hvis vi overhovedet skal faa Loven forlænget, at